

BÀI 8.

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN

(Tự Truyện)

*Những ước mơ chưa thực hiện đã trở thành kỷ niệm
Như tiếng thở dài sớm tắt lịm của Thời Gian!
(ttbg)*

3.

Tôi quên Vũ, và sẽ quên Vũ hẳn sau cái kỷ niệm kinh hoàng ấy nếu vào buổi tối trình diễn ngày 4/9/1967 của ban đại hòa tấu trường Nhạc mà Vũ không tìm đến gặp tôi tại sân trường.

Trước đó vài ngày, tôi có nhận một mẫu nhắn tin từ một người lính của Vũ đem lại, báo cho hay rằng Vũ đang bị thương nằm ở Tổng y viện Cộng Hòa. Hẳn nhiên tôi lơ luôn với cái tin đó.

Rồi cũng chính Vũ ngày hôm sau cái bữa gửi đi mẫu giấy nhắn tin, tìm đến trước ngõ nhà tôi lúc trời chập choạng tối, vòng quanh đầu là một vành *compress* trắng lộ ra dưới cái mũ rộng vành bề ngược quen thuộc. Tôi nhìn thấy, nhưng trốn biệt trong nhà trước sự xuất hiện này của Vũ.

Vậy mà đêm trình diễn của chúng tôi, lúc tạm nghỉ để chuyển qua phần II, tôi lững thững bước ra sân sau thì bỗng thấy từ trong bóng tối, dưới một cội me, Vũ đứng một mình, dáng dấp vẫn y như hôm trước, nghĩa là mặc bộ áo hoa dù, đầu quấn băng trắng được che phủ bên dưới cái nón, trên môi điều thuốc lá rực đỏ.

Trái tim tôi thốt khỏi đau kỳ lạ khi nghe tiếng “*Bé ơi!*” quen thuộc. Trong vô thức, tôi bước về phía Vũ, tức thì anh quăng vội điều thuốc lá, chòàng tay ôm ghì lấy con người tôi.

Tôi sợ hãi đẩy Vũ ra vì ngại những cặp mắt dòm ngó của bạn hữu, (dù lúc ấy chung quanh thật vắng, quan khách chỉ đổ dồn về sân trước) nhưng càng đẩy Vũ lại càng xiết chặt. Cả thân thể anh rực nóng như cái lò than vì cơn bệnh trong người.

Vũ cứ ghì tôi thật sát, nói thắm bên tai những lời ngắt quãng:

“Anh biết bé thù ghét anh từ sau đêm ấy, nhưng anh không thể không đi tìm bé. Anh yêu bé quá, càng yêu bé nhiều hơn từ cái chuyện đã xảy ra. Anh van xin bé tha cho anh chuyện đó. Đêm nay anh trốn bệnh viện tới đây vì chỉ mỗi cách này mới nhìn thấy được bé.

Cho dẫu có bị bắt gặp, bị phạt vì trốn trại bệnh, hay dù có gặp cái chết bất ngờ, anh vẫn quyết tâm làm điều đó đêm nay.”

[Nhìn lại mấy mươi năm cũ, nếu có xác định một tình yêu thật sự của tôi dành cho Vũ, phải kể rằng *nó đã bắt đầu khởi đi từ đêm trình diễn 4/9/1967* này, khi tôi cảm nhận được cái nóng ran từ thân thể Vũ chuyển sang thân thể tôi; khi tôi ý thức được nỗi tuyệt vọng hừng hực từ đôi môi Vũ phả lên trên mặt, lùa vào trong tóc; khi tôi tự dung –trong bóng đêm-- nghe an toàn trong vòng tay bảo bọc mạnh mẽ của Vũ.]

Lòng rung động, nhưng tôi chỉ im lìm, không đẩy Vũ ra nữa, cũng không đáp ứng cái ôm ghì đang xiết vòng quanh thân thể. Trong bóng tối lờ mờ của dãy sân sau có những cội me cao ngất tôi từng quen thuộc từ khi thơ ấu, có cái ánh sáng hắt hiu của dãy đèn trên đường Nguyễn Du rọi tới, tôi cảm nhận nỗi đau khổ của Vũ khi thốt lên những lời dập dờn không mạch lạc:

“Bé thù ghét anh, anh biết. Bé không muốn nhìn mặt anh nữa, anh biết. Nhưng xin một lần tha thứ cho anh. Anh không thể xa bé, không thể nhìn bé đánh đoạn quay lưng mà không cho anh được một cơ hội chuộc lỗi. Trước linh hồn Mẹ, anh thú nhận rằng rất lo sợ mất bé. Anh van xin Mẹ giữ bé lại cho anh!”

Hai câu nói cuối của Vũ đã đánh gục sự kiêu hãnh trong tôi. Nên úp mặt vào ngực Vũ, bắt đầu bám nhẹ mười ngón tay mình trên lưng áo Vũ, tôi nói nhỏ:

“Em ghét Vũ nhưng em cũng thật nhớ Vũ suốt một tháng qua.”

*

* *

Tuần lễ sau đó, vì sự tái phát của căn bệnh phổi mà tôi phải tạm thời bỏ học, đi Nha Trang dưỡng bệnh. Mẹ tôi có một ngôi biệt thự ở số 7B, bỏ trống, nằm trên đường Quang Trung, dành cho các dịp nghỉ hè. Bên Ngoại tôi cũng lại có một cơ sở làm ăn ở Nha Trang. Vì vậy nơi này đã thỏa mãn được rất nhiều cho cái máu giang hồ bay nhảy của tôi suốt từ những ngày còn thanh xuân. Tôi đáp các chuyến bay Sài Gòn-Nha Trang như đi chợ, nhưng cứ mỗi lần đến Nha Trang là tôi ở không quá một tuần.

[Cũng vì sự bay nhảy này mà tôi đã vô tình phạm vào một "trọng tội" trong tình yêu với Vũ, làm chao đảo lòng tin tưởng của Vũ và đẩy Vũ vào sự sa ngã...

(Nhưng thôi, điều này, tôi sẽ đề cập ở đoạn sau.)]

[]

(Xem tiếp bài 9-
TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN phần 4).

[]

